

ת"פ 3597/05/15 - מדינת ישראל נגד אסף עמבר

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 3597-05-15 מדינת ישראל נ' עמבר

[

לפני כבוד השופט רון סוקול, סגן נשיא

המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד ש' אדלר מפרקליטות מחוז חיפה
(פלילי)

נגד

הנאשם אסף עמבר ע"י ב"כ עוה"ד ב' קניג, עו"ד ת' נוה, עו"ד ז' ניסים,
עו"ד ר' בן שמואל

גזר דין

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון במספר עבירות שפורטו בשלושה אישומים שעיקרם מעשי מרמה והטעיה שבוצעו על ידי הנאשם כלפי צדדים שלישיים ורשויות המס.

2. באישום הראשון נטען כי אחיו של הנאשם, סער עמבר פתח בשנת 2008 חשבון בנק בבנק הפועלים בע"מ. במסגרת פעילותו בחשבון קיבל סער כרטיס חיוב המשמש למשיכת מזומנים והפקדת מזומנים במכשירי בנק אוטומטיים. באותן שנים היה לנאשם חשבון בנק פעיל בבנק לאומי לישראל בע"מ בו נהג הנאשם להפקיד כספים במזומן.

בשנת 2012 או בסמוך לכך, ועל מנת למנוע דיווחים על ידי בנק לאומי כמתחייב על פי חוק איסור הלבנת הון, תש"ס - 2000, נטל הנאשם את כרטיס החיוב של אחיו, השיג את הקוד הסודי ואת קוד המשתמש שהונפקו עבורו והחל לעשות בהם שימוש במרמה, על מנת להפקיד סכומי כסף במזומן ולעשות פעולות בחשבונו של האח. כל זאת עשה הנאשם ללא ידיעתו וללא הסכמתו של סער.

הנאשם נהג להפקיד בחשבון בבנק הפועלים סכומי כסף במזומן באמצעות מכשירי בנק אוטומטיים, שימוש במרמה בכרטיס החיוב של סער. הנאשם הפקיד מספר פעמים בשבוע סכומי כסף המצטברים בשנת 2012 לסך של 167,570 ₪ ובשנת 2013 לסך של 191,800 ₪. הנאשם גם נהג לתת הוראות העברה של סכומי כסף מחשבון הבנק על שמו של סער לחשבונו בבנק לאומי, וזאת באמצעות אתר האינטרנט של הבנק.

3. בכתב האישום נטען כי בפעולות האמורות מסר הנאשם לבנק הפועלים מידע כוזב בכך שיצר מצג שווא לפיו סער אחיו הוא זה שמבצע את הפעולות והוא הנהנה בחשבון, הכל על מנת למנוע את הגשת הדיווחים כנדרש על פי חוק איסור הלבנת הון.

4. בשל מעשיו אלה הורשע הנאשם באישום הראשון בעבירות של עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון, עבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון (ריבוי עבירות), וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

5. באישום השני מסופר כי בשנת 2013 ביקש הנאשם לרכוש רכב מסוג מרצדס. הנאשם פנה לקבל הצעת מחיר מסוכנות מכירת המכוניות בחברת "כלמוביל" בחיפה. לאחר שהנאשם סיכם את תנאי העסקה לפיהם עלות הרכב תהיה ₪ 326,456, ביקש הנאשם לשלם סך של 100,000 ₪ מסכום העסקה בתשלומים חודשיים. לצורך קבלת המימון לתשלומים החודשיים התבקש הנאשם להעביר לחברת כלמוביל תלושי שכר ופירוט חשבון העו"ש שלו בבנק המצביע על כך שהוא מקבל משכורת חודשית.

מאחר והנאשם לא עבד בתקופה הרלבנטית, ולא יכול היה להציג תלושי שכר, זייף הנאשם תלושים ויצר מסמכים הנחזים להיראות כשלשה תלושי שכר, ומסמך הנחזה להיות פלט של חשבון עו"ש בבנק לאומי שבו נרשם כי הועברו לו כביכול משכורות לחשבון, הכל בכוונה להטעות ולרמות את חברת כלמוביל. סופו של דבר הנאשם לא קיבל את המימון.

עוד מתברר כי בחודש אפריל 2014 קיבל הנאשם את הרכב וביקש לרשום אותו במשרד הרישוי על שם אמו, הכל על מנת להסתיר שהרכב הוא רכושו וכי הוא זה שעושה שימוש ברכב.

6. בשל המעשים המפורטים באישום השני הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 ביחד עם סעיף 425 לחוק העונשין, זיוף בכוונה לקבל דבר לפי סעיף 418 לחוק העונשין (4 עבירות) ושימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל דבר, עבירה לפי סעיפים 418 ו-420 לחוק העונשין.

7. האישום השלישי מתייחס לעבירות המס של הנאשם. באישום השלישי מסופר כי בשנים 2007-2014 נבעו לנאשם הכנסות חייבות במס מעיסוק, רווח או השתכרות אחרת. הנאשם, על מנת להעלים את ההכנסות ובכוונה להתחמק ממס, לא הודיע לפקיד השומה על העיסוק, זאת בניגוד לחובתו להודיע על התחלת עיסוק על פי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961. עוד מסופר כי הנאשם היה חייב בהכנה וקיום של פנקסי חשבונות ורשומות, והיה חייב להגיש דוחות לפקיד השומה. למרות חובתו זו הנאשם לא עשה כן וקיבל תשלומים במזומן. הנאשם לא הנפיק קבלות או חשבוניות מס על תקבוליו מהעיסוק ולא ניהל פנקסי חשבונות ורשומות על הכנסותיו. הנאשם גם לא הגיש דוחות תקופתיים כנדרש על פי דין.

בכתב האישום נטען כי בשנים האמורות השמיט הנאשם דיווחי הכנסה מעיסוק בסכום שאינו פחות מסך של 1,250,000 ₪ כמפורט בסעיף 4 לאישום השלישי.

8. בשל המעשים האמורים בסעיף השלישי הורשע הנאשם בעבירות של מרמה, עורמה ותחבולה, עבירה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, ועבירה של אי הודעה על התחלת עיסוק, עבירה על פי סעיף 215א(א) לפקודת

9. במסגרת הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים התבקש בית המשפט להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל של 18 חודשים ועוד יום. כן התבקש בית המשפט להטיל על הנאשם עונש מאסר מותנה על פי שיקול דעתו ולהטיל על הנאשם קנס בסך 70,000 ₪ או ימי מאסר תמורתו. הוסכם כי הקנס יועבר בהתאם לסעיף 11 לחוק איסור הלבנת הון, לקרן שהוקמה לפי סעיף 36ח לפקודת הסמים המסוכנים. בית המשפט התבקש לנכות מימי המאסר את ימי מעצרו של הנאשם ולהורות כי הנאשם יתחיל בריצוי העונש ביום 3/2/2019. עוד התבקש בית המשפט להורות על ביטול צווי החילוט הזמני שניתנו בהתאם לכתב האישום המקורי שהוגש בתיק.

10. ב"כ המאשימה הציג בפני בית המשפט את תדפיס המרשם הפלילי. מהתדפיס עולה כי לנאשם מספר עבירות שרובן נעברו לפני שנים רבות, חלקן בהיותו בגיל נוער. בין היתר הורשע הנאשם בעבר בעבירות של זיוף, שימוש במסמך מזויף וקבלת נכסים שהושגו בעוון, ואף הוטל עליו בשל אלו עונש מאסר בפועל למשך 8 חודשים.

11. ב"כ המאשימה ביקש שבית המשפט יכבד את העונש המוסכם והבהיר כי המאשימה הביאה בחשבון את חומרת העבירות מחד ואת הקשיים הראייתיים מנגד אשר הובילו אותה להסכים להסדר הטיעון. עוד ביקש להביא בחשבון כי המאשימה הסכימה להקל עם הנאשם גם לנוכח החרטה שהביע והודאתו בעבירות שיוחסו לו. ב"כ המאשימה סבור כי מאחר ומדובר בעונש מוסכם, אין צורך לפרט את מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם.

12. ב"כ הנאשם ביקש אף הוא שבית המשפט יאשר את ההסדר. ב"כ הנאשם הדגיש כי הסדר הטיעון הושג לאחר הליך משפטי ארוך ורק לאחר שהמאשימה השתכנעה בקשיים ראייתיים לגבי חלק מהעבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום המקורי. עוד ביקש להדגיש כי הנאשם נעצר ונחקר בשל חשד לעבירות אחרות אשר בסופו של יום לא הניבו כל כתב אישום. לדבריו ניתן לראות כי חלק ניכר מהודעות שנגבו מהנאשם אינן מתייחסות לעבירות מושא תיק זה וחלקים גדולים באופן בלתי רגיל, הושחרו כדי שבית המשפט לא יושפע מהחשדות האחרים שהיו תלויים כנגד הנאשם ואשר בסופו של יום לא נמצאו ראיות להוכחתם. עוד הוסיף ב"כ הנאשם וציין כי העבירות שבכתב האישום המתוקן הן עבירות שוליות לאישומים שבהם נחשד מלכתחילה ואשר כלשונו "היו רק כמו חומרי עריכה שנותרו על רצפת הפרקליטות".

13. הנאשם אמר בדבריו לבית המשפט כי נאלץ לנהל הליך ארוך שהוא כשלעצמו היווה עונש. ההליך הארוך נכפה עליו בשל אישומים שבסופו של דבר המאשימה מחקה והבינה כי אין בידה ראיות להוכחתם. הנאשם הדגיש כי כתוצאה מההליך הוא אינו עובד, שמו נפגע ונגרם לו נזק עצום. הנאשם חזר והביע חרטה והוא מקווה לצאת, עם סיום תקופת המאסר, לדרך חדשה.

הכרעה

14. העבירות בהן הורשע הנאשם מאופיינות כולן במעשי מרמה או בניסיונות לבצע מעשי מרמה, הן כנגד הבנק, הן כנגד חברת כלמוביל והן כנגד רשויות המס. עבירות מרמה שכאלה יש בהן פגיעה באמון, הן מביאות לשיבוש המסחר והכלכלה והן מביאות לפגיעה קשה בקופה הציבורית. עבירות המרמה כנגד הבנק נועדו למנוע דיווחים לרשויות הלבנת

ההון ובכך מנעו מעקב ופיקוח על קבלת הכספים על ידי הנאשם. גם העבירות כנגד רשויות המס, ההתעלמות מהחובה לדווח על הכנסות ועל תחילת עיסוק, שיבשו את אפשרות שלטונות המס לעקוב אחר הכנסותיו של הנאשם ולגבות את המס המגיע מהן. בעבירות כאלה יש משום פגיעה בציבור הרחב כולו ופגיעה בעיקרון השוויון בנשיאת הנטל בין הנישומים. כאשר חייב המס אינו מדווח על הכנסותיו, אינו משלם את המס המועד ומטעה את השלטונות, הוא גורע מהקופה הציבורית ובהכרח מביא להכבדת נטל המס על שאר הנישומים. על כן חזרו בתי המשפט והדגישו כי בעבירות הפוגעות בקופה הציבורית בכלל ובעבירות מס בפרט, מן הראוי כי בתי המשפט יטילו עונשים מרתיעים.

15. כידוע, הלכה היא שבית המשפט לא יתערב בהסדרי טיעון שהוצגו בין הצדדים אלא במקרים חריגים (1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577 (2002)). בפסיקה התגלעה מחלוקת האם גם במסגרת בחינת הסדר טיעון המוגש לבית המשפט על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם לכל אחת מהעבירות בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (ראו ע"פ 6371/12 שלום נ' מדינת ישראל (10/12/2013); ע"פ 3042/13 חיימוב נ' מדינת ישראל (21/5/2015); ע"פ 4301/15 פינטו נ' מדינת ישראל (5/1/2016); ע"פ 2021/17 מצגר נ' מדינת ישראל (30/4/2017)). בסופו של יום אין בפנינו הלכה ברורה של בית המשפט העליון, אם כי בתי המשפט חזרו והדגישו כי בבואו של בית המשפט לבחון האם לאמץ הסדר טיעון, על בית המשפט לבחון את נאותות ההסדר ואת היחס בין ההסדר לבין עיקרון ההלימה הקבוע בחוק העונשין בהתאם לתיקון 113.

16. בבואי לשקול את הסדר הטיעון בתיק זה, אני סבור שיש צורך לבחון את העונש ההולם לכל אחד ואחד מהמעשים המיוחסים לנאשם, וגם הצדדים סברו כי אין צורך לפרט את מתחמי העונש ההולם לכל אחד מהם. בין השיקולים יש להביא בחשבון את משמעות עבירות המרמה על הציבור בכללותו ועל הקופה הציבורית כפי שפורטו לעיל, אולם יש להביא בחשבון גם את נסיבות ביצוע כל אחת מהעבירות. אין גם להתעלם מההליך הארוך שעבר הנאשם, מהקשיים שהתגלו במהלך שמיעת הראיות, גם לבית המשפט וגם למאשימה, ואת עובדה שבסופו של דבר הנאשם קיבל על עצמו אחריות לעבירות שבכתב האישום המתוקן, הודה בביצוען והורשע.

איזון בין השיקולים השונים מחייב את המסקנה כי העונש המוסכם בהסדר הטיעון אינו חורג מהעונש ההולם את העבירות באופן המחייב את התערבות בית המשפט.

17. לאור כל האמור, אני מאשר את הסדר הטיעון ומטיל על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. מאסר בפועל של 18 חודשים ועוד יום אחד. מעונש מאסר זה ינוכו ימי המעצר מיום 14/12/2014 עד ליום 18/12/2014 ומיום 27/4/2015 ועד ליום 11/5/2015.

ב. עונש מאסר מותנה של 9 חודשים אשר יופעל אם הנאשם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מעונש המאסר האמור על עבירה מהעבירות בהן הורשע בהכרעת הדין בתיק זה, למעט אם יורשע בעבירה של אי הודעה על התחלת עיסוק, עבירה לפי סעיף 215א(א) לפקודת מס הכנסה. עונש מאסר מותנה של 4 חודשים אם הנאשם יעבור על עבירה של אי הודעה על

התחלת עיסוק.

- ג. הנאשם ישלם קנס של 70,000 ₪ או ירצה 90 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1/1/2019 ויועבר לקרן החילוט בהתאם לאמור בסעיף 11 לחוק איסור הלבנת הון.
- ד. הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר ביום 3/2/2019 בהתאם לקביעת ועדת המיין המוקדם או בבית המעצר קישון.
- ה. ועדת המיין תשקול את בקשת הנאשם לשבצו למאסר במקום שבו ניתן יהיה לשלבו בקבוצת טיפול לעברייני מרמה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ה' כסלו תשע"ט, 13 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.